ISSN 0132-4462.
№ 4 2008
КВІТЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

РІЖТЕ СЬОГОДНІ

Каже лікар санітару:
— В мене у палаті
дід лежить, який не може
навіть гривні дати.
В нього дуб росте удома
на краю городу,
пропонує того дуба
як винагороду.
То ти зараз їдь з шофером
до городу діда.
Ріжте дерево швиденько,
потім я під'їду.
Санітар скривився: — Може,
завтра зробим справу?
Бо мене сьогодні Люба
кликала на каву...
— Ні. Сьогодні ріжте, хлопці.
Переб'ється Люба.
Бо до завтра, дід, я бачу,
сам уріже дуба.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець,
Вінницька область.

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

— А ковбаса — звідки?

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Головне в роботі страхового банку — вчасно «змитися».

Василь ФЛЬОРКО

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Поганій владі усе на заваді.*

● *У брехні ноги короткі, зате міцні і невтомні.*

● *Сучасний Юлій Цезар: водночас думає одне, говорить друге, робить третє.*

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

● *Дуб-дубом, а вмів обдирати всіх, як липку.*

● *Адміністративні нулі, а скільки одержують умовних одиниць.*

● *Буває й молоді співробітниці намилюють шию начальнику, наприклад, в сауні.*

● *Кажуть, що найдорожче коштує сучасний суперлітак. А я запевняю — бюрократична машина!*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я на Сумщині.

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

— Панове корупціонери! Нам виділили дуже мало коштів для боротьби з корупцією. Допоможіть, хто чим може.

ІАП
інформаційне агентство „Перця"

НЕСЕ ГАЛЯ ВОДУ

На Кіровоградщині із 1004-ох сільських населених пунктів мають водогін лише 247. І хоча з кожним роком водопровідна мережа «довшає», ще у дуже багатьох кіровоградців «коромисло гнеться», коли несуть вони воду від колодязів і криниць. Найгірші справи із прокладанням водогонів у Гайворонському та Олександрівському районах, де більше 95 відсотків населення забезпечують себе водою старим «дідівським» способом.

ЖОВТНЕВЕ БЕЗ ЛЕНІНА

Сумська обл. (Кор. ІАП). У селищі Жовтневому Білопільського району з постаменту демонтовано пам'ятник Леніну. На його місці у травні, під час святкування Дня селища, буде відкрито бюст Героя Соцпраці Івана Даниловича Мусієнка, котрий кілька десятиліть очолював у Жовтневому господарство, одне з найпотужніших в Україні. Таке рішення було прийнято на загальних зборах місцевої агрофірми «Вікторія».

СІМ РАЗІВ ПЕРЕВІР

Управлінням Державної служби боротьби з економічною злочинністю ГУМВС України в Харківській області виявлено аферу, яка обчислюється майже у 100 млн. доларів.

Один із житлово-будівельних кооперативів, який не зареєстровано в жодному райвиконкомі, на ділянці, що була виділена іншому ЖБК, вирішив зводити житло для бажаючих. Бажаючих виявилося багато. Вони віддавали кругленькі суми аферистам, навіть не вимагаючи елементарних касових квитанцій.

Цікаво, якби не правоохоронці, то чи помітила б цю аферу місцева влада?

«ГОТУЙТЕСЯ, БУДЕМО ПЕРЕВІРЯТИ...»

На полицях наших магазинів було б менше неякісних товарів, якби закон «Про основні засади державного нагляду й контролю у сфері господарської діяльності» не зводив практично до нуля реальний контроль за безпекою промислових товарів,— говорять фахівці «Укрметртестстандарту». — Оскільки згідно з цим законом ми маємо за десять днів попередити підприємство про заплановану перевірку».

Якби фахівці розповідали про це кореспондентові ІАП 1 квітня, то це можна було б сприйняти, як жарт.

Микола КАПУСТА

Олег ГУЦОЛ

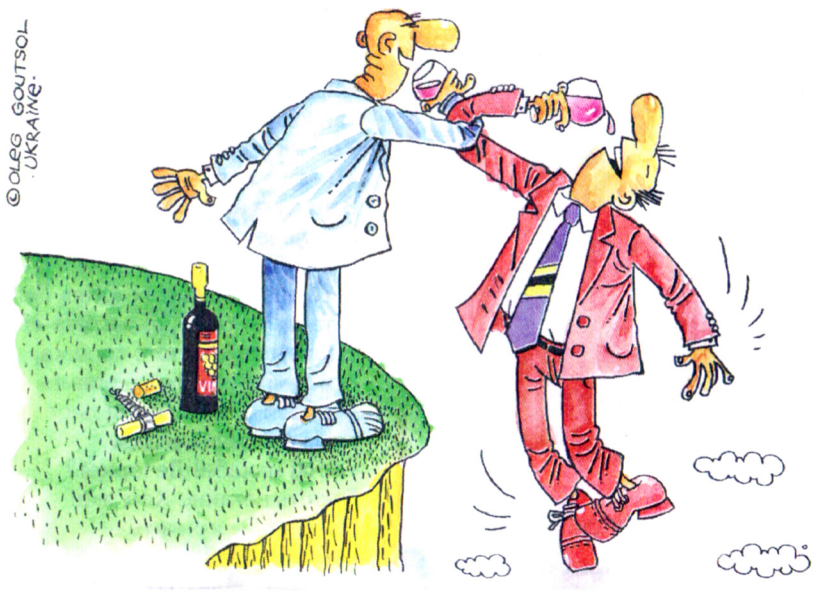

Усмішки з конверта

ТУТ БУВ...

Штірліц нарешті відкрив сейф Бормана. А там всередині нашкрябано: «Тут був Вася!»

«Чапаєв!» — подумав Штірліц.

У ПРОВУЛОК

Із вулиці чується гуркіт і скрегіт металу. Один чоловік визирає з вікна і бачить внизу КамАЗ.

— У чім справа?! — гукає він до водія.

— Та хотів у провулок завернути...

— І що?..

— Так тут провулка нема.

Надіслав Сергій РИЖОДУБ.

м. Чортків на Тернопільщині.

ПАСОВИСЬКО

Біля посту ДАІ стоїть опецькуватий автоінспектор, спостерігає за рухом транспорту. Коли дивиться, узбіччям дороги в його бік бабуся прямує й козу за собою веде. Підійшла, і за кілька кроків від автоінспектора стала кілочка забивати, щоб рогату свою прив'язати.

— Бабо, ви що, з глузду з'їхали?! Тут же не пасовище! — обурився той.

— Е-е-е, внучку, не кажи так... — захитала головою старенька. — Минулого року ти такий худий тут стояв...

Надіслав Валерій НОСАЄВ.

м. Черкаси.

НЕ ПРОДУМАЛИ

— Ну й морока з тим переходом на літній час,— бідкається чоловік, запізнюючись на роботу. — Усі незадоволені.

— Бо не продумали усього як слід,— підтримує його колега. — От якби годинника переводили на годину вперед не в ніч із суботи на неділю, а по обіді в п'ятницю,— зовсім інша реакція була б.

Надіслав Роман ЄРЧИК.

м. Сквира на Київщині.

ЗАЙЧИК

Два чоловіки п'ють пиво. В одного «заграв» мобільний телефон.

— Так, зайчику! Затримуюся, зайчику! Не треба сердитися, зайчику! Скоро буду, зайчику...

Коли чоловік вимкнув мобільник, другий питає:

— Що, дружина?

— Ні...

— Коханка?

— Ні! І нащо я того зайця говорити навчив?!

РАХУНОК

— У вас є рахунок у банку?

— Є, але не на мою користь.

СУЧАСНА СІМ'Я

— Любий, мені дуже сумно...

— Може, ще один ноутбук заведем?

НОГИ

— Татусю! Татусю! Можна мені на вечір твою машину взяти? — канючить дочка-студентка.

— Оксано, а пішки не можна пройтися? От скажи, для чого у тебе ноги?

— Одна для гальма, а друга для «газу»...

Надіслав Микола РОМАШЕНКО.

м. Ніжин Чернігівської області.

Василь ФЛЬОРКО

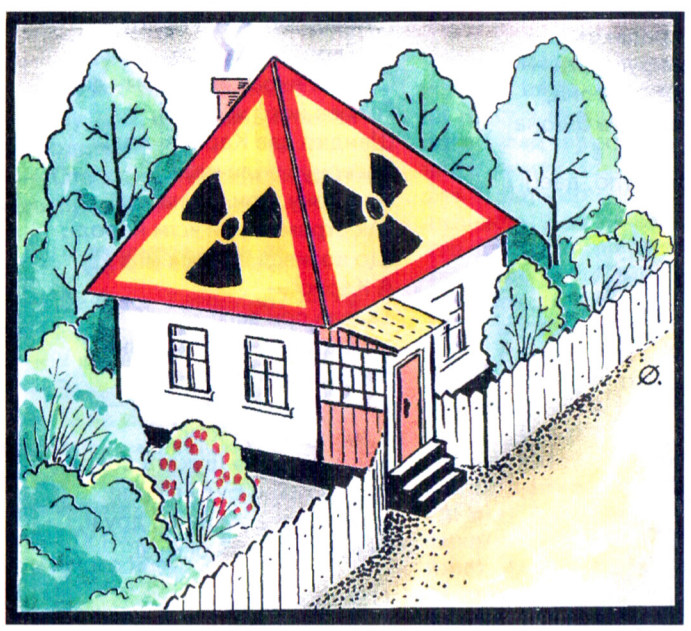

ОПИСКИ САМОПИСКИ

СВИСТЕМА УПРАВЛІННЯ.

БЛАТОСПРОМОЖНІСТЬ.

ЗМІЙ-ГОРЛИНИЧ.

СПИВСЯ З ДОРОГИ.

ЧАРКІВНИК.

БЛАЗНЮКИ.

ПУСТОЗВІТ.

НОРКОМАНКА.

ДУРОКРАТІЯ.

Іван ТОКАР.

Олег СМАЛЬ

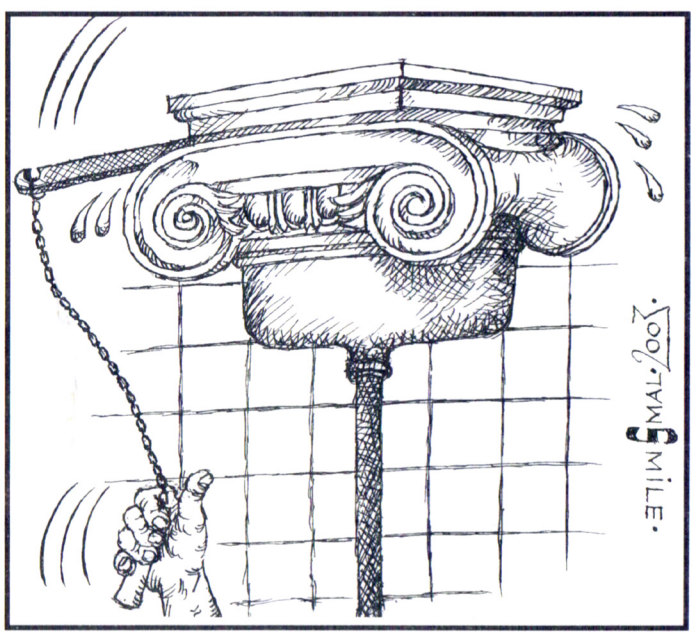

СТЕПАНУ ОЛІЙНИКУ

(З нагоди присудження Державної премії)

У народі — в місті, в полі —
Він збирав свій щирий сміх
І по праву ділить долю
Кращих образів своїх.

Як же радістю ясною
Сміх не бризне із грудей,
Де в труді щодня герої
Виростають між людей:

З тракториста — «Імператор»,
З бригадира — «Дипломат»!

Разом з ними зріс і автор —
Гуморист-лауреат.

Це тому, що сміх у нього —
Наче сонячне тепло.
Єй-бо, «клопоту» такого
Ще в сатирі не було!

Дружній шарж В. ЛИТВИНЕНКА.
Текст Павла ГЛАЗОВОГО.

1950 р.

НАШІ НЕЗАБУТНІ

У редакції «Перця». Зліва направо: Михайло Прудник, Дмитро Молякевич, Степан Олійник, Володимир Бондаренко.
1977 р. (Фото публікується вперше).

Степан

ДО 100-ЛІТТЯ ВІД

Вхопився за голову й сказав:
— Гукніть негайно Хом'яка!
Нас дурять,— каже,— серед дня!
Пиши! Знайди на них права!..
І вшкварив грізне послання
Хом'як на базу «Номер 2».
«Ви вже ловилися не раз!
Ваш груз наводить на думки:
На плечах голови у вас
А чи макітри та горшки?
Ми з вас по пунктах «Же» і «Ка»
(Стаття — один, параграф «Ем»)
Здерем за кожного горшка,
А в сумі — тисячу здерем!»
Завбази «2» одержав лист
І звів до стелі кулака:
— Які нахаби! Де юрист?
Гукніть негайно Хом'яка!
Поглянь,— кричить,—
не бачив світ:
Лякають, дідько їх бери!.. —
І сочинив Хом'як одвіт
Своїй же базі «Номер 3»:
«Ви не виляйте, як в'юни!
Ті пункти ваші ще не все:
У вас ворота одчини —
І вже спиртягою несе!
Тож, згідно пунктів геть усіх
(Ви в руки кодекси візьміть!),—
Пили горшками, били їх? —
Самі за збитки і платіть!»
Як прочитав завбази «3»,
Що з нього роблять пияка,
То аж підскочив догори:
— Гукніть негайно Хом'яка!
— У суд! — горлає база «2».
А база «3»: — Це ми їх в суд!.. —
В юриста сохне голова
(Бо потай служить там і тут!),
Бо він же мусить на суді
Вести «в двох лицях» арбітраж!
Оформив справи... І тоді —
Зробив Хом'як гнучкий віраж:
Схопив портфеля — і тікать.
І зник...
А вчора чув я вість:
Веде дві бази! «Номер 5»
І ту, що зветься «Номер 6»!
Вже там обслужує роззяв.
Вже там, як справа припіка,
То цей, то той волає зав:
— Гукніть негайно Хом'яка!

1964 р.

Арбітраж

Як щезне десь в путі багаж
І це в конфлікт переросте,—
Куди йдете ви? В арбітраж!
Юристу скаргу несете.
Загляне в кодекса юрист:
У розділ «А», в параграф «Бе»...
В юриста пункти є і хист,
Щоб вас відстоять і себе!
Кебета — скриня «багажу»!
Уміє гнути так і сяк...
Та я вам краще розкажу,
Як влип на днях юрист Хом'як.
Двом базам він (таке бува!)
Служив з торішньої пори.
І звалась перша «Номер 2»,
А друга звалась «Номер 3».
По сумісництву в них Хом'як
Тихенько вів свої діла.
Не ждав напасті він ніяк.
Вона ж сама його знайшла.
Приперли п'ять грузовиків
Із бази «2» на базу «3»
Побитих тисячу горшків.
А де побито — розбери!
Чи там, чи тут!.. Як глянув зав
На черепки з-під козирка,
Вип'є з глечик у запалі —
Крикне «Гей!»... і їде далі.
... Через «хитру» вдачу ту
Й вскочив ледар... у біду.
Поправлявсь, п'ючи сметану,
Та й поправився...
«зверх плану».
Стали ширш разів у два
В нього шия й голова...
І недавно в лісосмузі
З ним таке случилось, друзі.
Вибравсь хвацько він на віз,
У бідон по плечі вліз,
А назад смикнув — о Боже! —
А назад — ніяк не може!
Довго смикався... і вщух:
Не пускає біля вух!
Опустив Карпо долоні
Й думу думає в бідоні:
— Хоч і скрутно, як не як,
Треба ж вибратись, однак!
Хоч мені тут є що їсти,
Та з бідона — треба злізти!..
Смикав рівно й з вихилясом..
А воли собі тим часом
Відпочили та й пішли
(Шлях той знали ж бо воли!) —
Попід гору, там, де гречка,—
До райцентру, до містечка.
...Невідомо, що б було —
Та Карпові повезло.
Стрівсь якраз при цьому ділі
Голова його ж артілі.
Швидко дав Карпові лад:
Завернув воли назад
Й на току, при цій нагоді,
Так страмив при всім народі,
Що котився полем сміх.
А Карпо —
Сказав при всіх:
— Відтепер я, громадяни,
Вік не їстиму сметани!
Ще скажу громаді всій —
Я від нині... не крутій!
«Легкий хліб» шукать доволі.
Буду з вами! Буду в полі!
...Так Карпа змінила, друзі,
Та пригода в лісосмузі.

1950 р.

Пригода в лісосмузі

Є в артілі у одній
Чоловік — Карпо Крутій.
Чоловік — поглянеш збоку —
При здоров'ячку, ніврок.
Як на техніку рівнять,
То, мабуть, він — сил на п'ять!
Щоб захтів — звернув би гору.
— От кому в гарячу пору
Заробляти б трудодні! —
Всі казали... Але ні!
Мав Карпо той «хитру вдачу»:
Він... возив молокоздачу.
Набере вершків бідон,
Запряже воли в фургон,
Звісить ноги через планку
Й «супроводжує» сметанку!
... За селом Карпо Крутій
В лісосмузі молодій
По секрету, на хвилинку
Кожен день робив зупинку.
Озирнеться крадькома —
Чи людей навкруг нема —
Стане вище за фургона,
Встромить голову в бідона
І тайком сметану п'є
(«Норми» три, було, дає!).

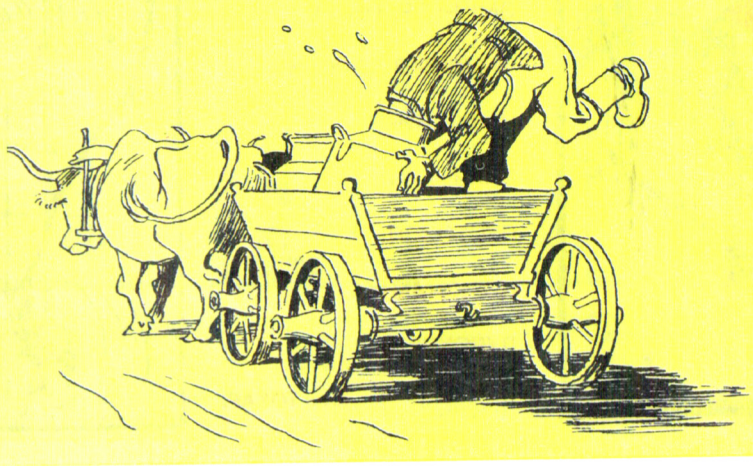

В ІМ'Я ДОБРА, СУПРОТИ ЗЛА

Ой, як швидко летять роки. Здавалося б, ще не так давно Степан Іванович Олійник майже щотижня приїздив у рідний йому «Перець», міцно тис перчанам правиці, діставав із кишені аркуш паперу і казав: «Ану послухайте!» І читав свій новий вірш. У «Перець» він прийшов ще під час війни. А з 10 січня 1946 року він — штатний працівник редакції. Мабуть, не було такого куточка в Україні, де б за завданням журналу не побував фейлетоніст Степан Олійник. У «Перці» Степан Іванович став лауреатом Державної премії. Йому тоді виповнилося лише 42. А попереду на нього чекали нові успіхи, популярність, слава...

Про творчість і талант поета написано не один том. Його і сьогодні люблять і шанують читачі, бо мудре і веселе слово писалося «в ім'я добра, супроти зла».

ОЛІЙНИК

ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

«Відповідати я не хочу...»

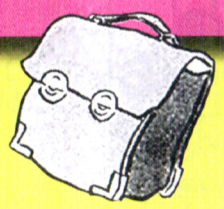

...Четвертий поверх. Райсобез.
Сидить рум'яний дядя в кріслі.
Міцний, як Крез!.. На папках — прес,
А в голові — футбольні мисли.

Аж тут бабуся йде якраз!
Сказала «здрастуйте» спочатку
І поклонилась: — Прошу вас
Отут поставити печатку...

Рум'яний дядя відрубав:
— Я по вказівці ставлю лише!
Я тільки пом, рішає зав.
Ідіть до нього, хай напише.

— Та тут же ясно все воно,
І підпис є, бо рік клопочу...
— Не кляньчіть, бабо. Все одно
Відповідати я не хочу!

По східцях
Вище йде стара,
Минає двері. Зліва, справа...
Обідня скінчилась пора,
Й вона потрапила до зава.

Був зовні лагідним прийом,
Солодким навіть напочатку.
Та зав подумав: якщо пом
Не хоче ставити печатку,
То, значить, щось він десь вловив,
То, значить, справа тут не чиста.
І він бабусі відповів:
— Зверніться ще раз до юриста!

— Чи вам не сором і не гріх?
Хіба я з примхи вас морочу!..
— Ідіть, шановна, бо за всіх
Відповідати я не хочу!

Юрист уважно, як і слід,
Бабусю вислухав чин чином.
Спитав, чи є у неї дід,
Якщо нема — яка причина?

І стаж прикинув по роках,
І про дітей спитав для діла,
І скільки років у дівках
Бабуся змолоду ходила.

— Претензій в мене тут нема! —
Сказав, проглянувши нотатки. —
Мій підпис — є!
І вже сама
Ви добивайтеся печатки.

Він на хвилиночку притих,
Уткнувся ще в якісь цитати.
— Є старші,— каже. —
І за них
Не хочу я відповідати!

Тріщить в бабусі голова.
Щемить в душі образа глухо.
А співчутлива чергова
При дверях мовить їй на вухо:

— Повище йди у цій біді! —
І додала надійну фразу: —
Подзвонять пому, і тоді
Печатку вліпить він одразу!..

І хоч пішла стара, я все ж
Кінця ходінням не пророчу —
Хтось може й там сказать
їй теж:
«Відповідати я не хочу»...

Бо в нас ще є оті людці,
Що від зарплати до зарплати
Воліють, всівшись на стільці,
Служить і... не відповідати!

В таких на думці раз у раз
Не ваші клопоти й потреби,
А головне... як швидше вас
Кудись спровадити від себе!

Такий вам знайде сто причин,
Щоб дать круть-верть одвіт!
Загальний...
«Відповідальні» — крісло й чин.
А сам він безвідповідальний!

1966 р.

Йшов автобус на Полтаву

По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус «Львів».

І висловлює бабуся
Водію тривогу-страх:
— Я Лубни проспать боюся,
Розбуди мене в Лубнах!

Не забудь лише, синочку!
— Добре, добре! — той пророк.
Сіла бабка у куточку
І схилилася набік.

Та водій — аж за Лубнами
Спохватився, що винуват.
Розвернув машину з нами
І везе стару назад!

Чортихається, не в дусі
(Хоч із власної вини!).
Врешті став і до бабусі:
— Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:
— Їдь, синок! — рукою мах. —
То казала мені дочка:
«З'їж таблетку — у Лубнах!»

1971 р.

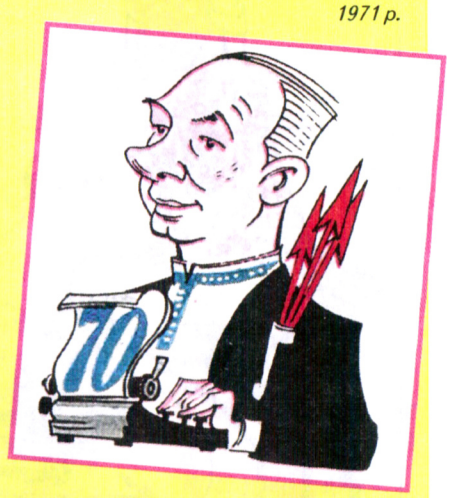

В Одесі на Привозі

(З народних жартів)

Ринок одеський. Возів цілий ряд.
Батько й синок продають виноград.

Батько — то грона, то гирі кладе.
Син, помічник його,— касу веде:

Гроші приймає, щоб берегти,
Здачу дає — із п'яти, з десяти...

Батько торгує завзято, аж змок.
Чує — гука йому з воза синок:

— Годі вам, тату, уже торгувать!
Годі, бо здачу вже нічим давать!

— Як же це так! — тата кинуло в гнів. —
Ти ж в кожнім класі два роки сидів!

1970 р.

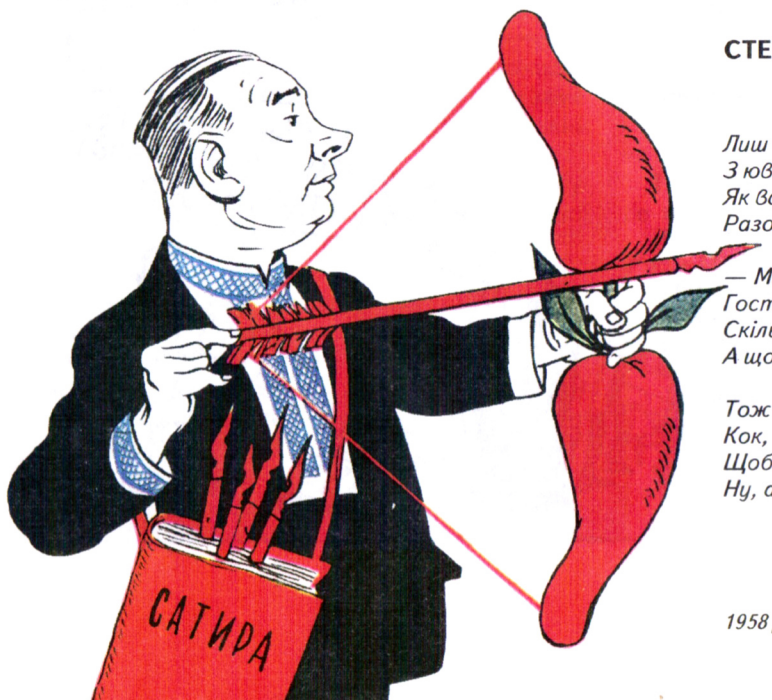

СТЕПАНУ ІВАНОВИЧУ ОЛІЙНИКОВІ

(З нагоди п'ятдесятиріччя)

Лиш зібрався Дібровенко Гнат
З ювілеєм поета вітати,
Як ватага донецьких хлоп'ят
Разом з ним увірвалась до хати.

— Ми вітаємо Вас від душі! —
Гості хором поету сказали. —
Скільки років читаєм вірші,
А що Вам п'ятдесят і не знали!

Тож громіть у рядках сатиричних
Кок, Жуків, Мацапур, Могоричних...
Щоб скоріше вони загули.
Ну, а Ви —
Здоровенькі були!

Дружній шарж Анатолія АРУТЮНЯНЦА.
Текст Юрія КРУГЛЯКА.

1958 р.

Словничок-жартівничок

СУПЕРМЕН — *любитель супу.*

БАЗІКА — *директор бази.*

ПЕКТИН — *пекар.*

ДАТЧИК — *спонсор.*

ВАЛЯНОК — *закоханий у Валентину.*

ФАТАЛЬНИЙ — *наречений в день весілля.*

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

МОТИВ — *клубок.*

ПЕРЕВЕРТЕНЬ — *самоскид.*

ПІДСУМОК — *маленька сумка.*

ПЛОМБІР — *стоматолог.*

САПЕР — *чоловік із сапою на городі.*

СОЛОМА — *сольний концерт.*

РАХУБА — *бухгалтер.*

РЕЙТУЗИ — *тузи рейтингу.*

ТАБУН — *цензор.*

БАРИЛО — *любитель запізнюватися.*

БИВНІ — *боксери.*

ВИДРА — *дзеркало.*

ВИХИЛЯС — *чарка.*

ГОРЛИЦЯ — *пігулка від ангіни.*

ДЕРУНИ — *хабарники.*

ЖЕРЛО — *ресторан, їдальня.*

ЖЕНИХ — *самогонний апарат.*

КАПЕЛЮХ — *дощ.*

КОТИГОРОШКО — *більярд.*

ЛИПЕНЬ — *клей.*

МАКАРОНИ — *наркомани.*

Людмила ЛОСЬ.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

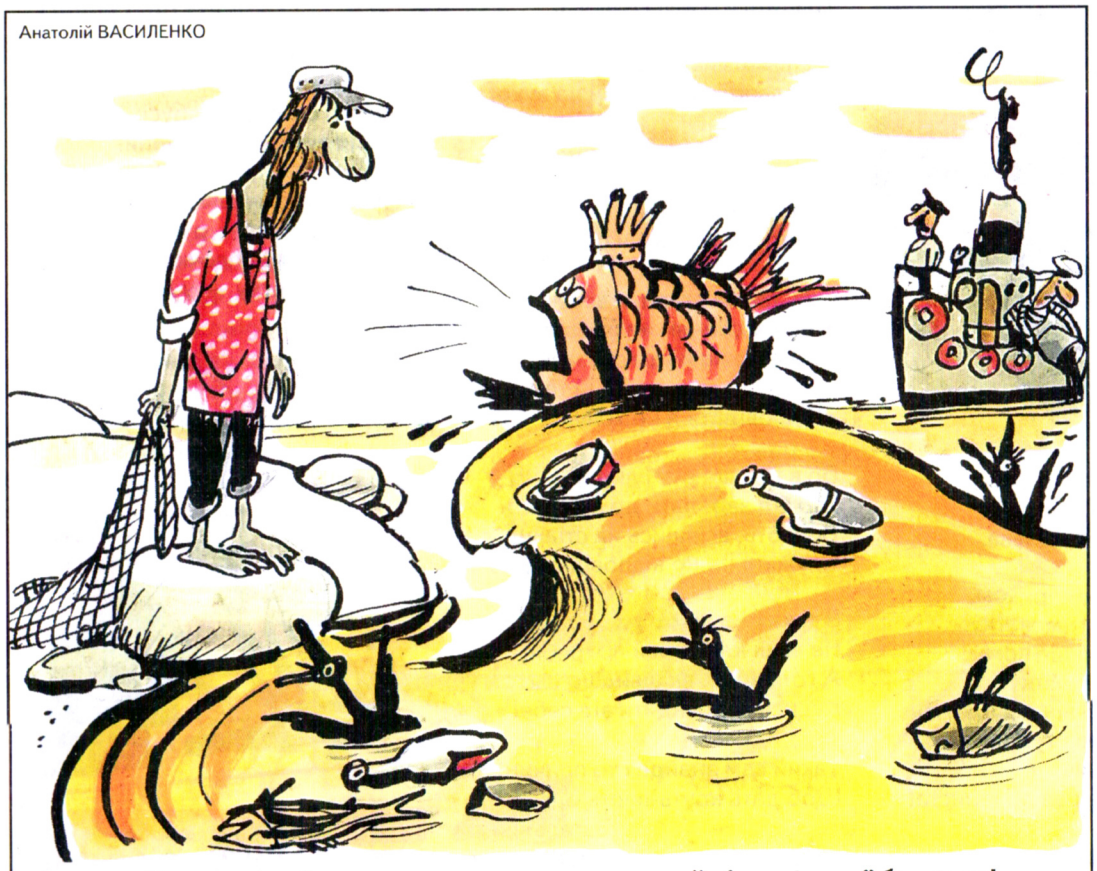

— Діду, виконай одне моє прохання — порятуй від нафтової багнюки!

НОВА НАЗВА

ГУМОРЕСКА

Мирно і злагоджено закінчилося в понеділок засідання погоджувальної ради представників фракцій українського парламенту.

На ній майже одноголосно підтримали пропозицію про перейменування Верховної Ради України. Було розглянуто кілька варіантів нової назви — Верховний Совєт, Конгрес, Сейм, Державна Дума, Національні Збори і Віче. Врешті зупинилися на Віче.

— Ця назва має історичні корені!

— У ній закладено національний дух!

— Вона об'єднує громадян усієї країни!

Такі та інші думки висловлювали депутати, обговорюючи це питання. Та найбільше їм сподобалося те, що тепер і народних обранців називатимуть по-новому.

— Раз ми засідатимемо у Віче, значить, ми тепер вічні депутати.

Проти цього аргументу не могла встояти жодна фракція. Зате електорат, як почув про це, протестувати почав:

— Та де таке бачено, щоб депутати вічними були?!

— Нам би хоч до наступних виборів їх дотерпіти!

— Та вони ж все-таки живі люди, а не якісь Кощії Безсмертні?

Одне слово, поки не наважуються народні депутати виносити питання про нову назву нашого найвищого законодавчого органу навіть на перше читання.

Хоча по тому, як гребуть під себе мільйони, складається враження, що збираються вони жити вічно.

Олексій ПЕТРУНЯ.

м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Друже Перче!

Кажуть: ближній сусід, кращий далекого родича. Нам дуже хочеться, щоб і сусіди і родичі були гарні. Але у нашого ближнього сусіда та ще й колишнього «старшого брата» ні-ні та й прорветься таке слово, що не тільки ображає, а й не вкладається ні в які дипломатичні рамки. Недавно президент сусідньої нам держави у розмові із Бушем узагалі договорився до того, що Україна ніби й не держава. А російський письменник Олександр Солженіцин, якого на батьківщині вважають мало не совістю нації, у газеті «Известия» опублікував статтю, де стверджує, що геноцид в Україні в 1932-1933 роках — це «байки для Заходу», а думка про геноцид народилася спочатку «у затхлих шовіністичних умах, злобно налаштованих проти «москалів», а тепер вознеслася і в державні кола нинішньої України».

Нехай залишиться ця думка на совісті автора, який цього разу, мабуть, все-таки не був совістю свого народу.

О. КОВАЛЕНКО.

м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А ти впевнений, що це заєць?

Андрій САЄНКО

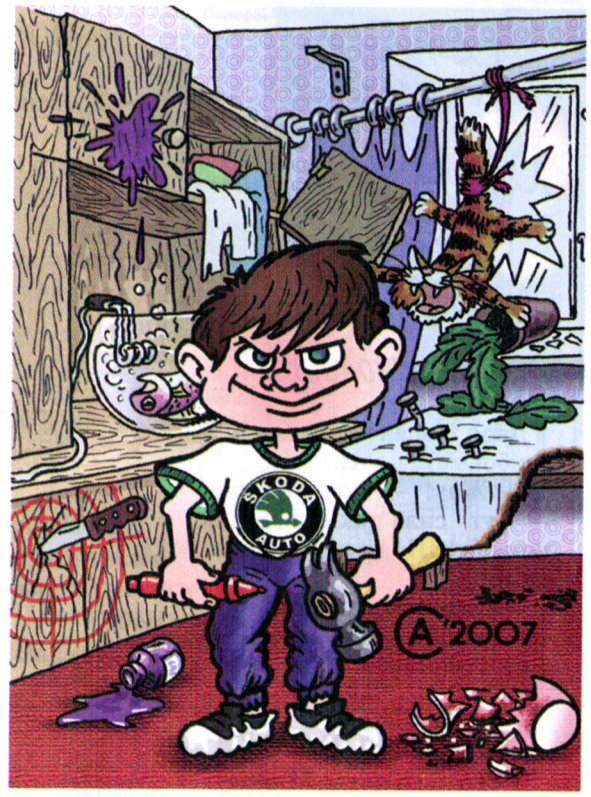

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

✓ Середній клас у нас так і не сформувався, але є посередницький.

✓ Який може бути суд історії, коли вона сама весь час під слідством?

✓ Навіщо нам кузні талантів, коли вже є фабрики зірок?

✓ У нас все із запасом надійності: подвійні стандарти, подвійна мораль, подвійна бухгалтерія...

✓ Ті, хто ставлять перед собою велику ціль, часто самі стають мішенню.

✓ І звалища історії бувають несанкціоновані.

✓ Фабрика зірок працювала виключно в режимі інкубатора.

✓ Стаття бюджету: «Повернення довіри до влади».

✓ Дехто любить дивитись у корінь лише тоді, коли той обрубаний.

✓ Причина розлучення — фінансова несумісність.

✓ Політики бувають легендарними і просто брехливими.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

КУПІТЬ ДИТИНІ ПОКЕМОНА!

БУВАЛЬЩИНА

Ранок. В маршрутному таксі люди їдуть на роботу. У салоні з радіоприймача неголосно звучить легка музика. Це настроює пасажирів на безтурботну хвилю й вони спокійно напівдрімають. І раптом цю, майже ідилічну, картинку різким дисонансом порушує вередливий голос хлопчика дитсадівського віку:

— Мамо, ти мені купиш покемона? Це така симпатична іграшка... У Миколки вона вже є, і у Сашка...

— Відчепися! — сердито відповідає молода жінка.

Але малюк уперто починає скиглити, повторюючи одне й те ж:

— Мамо, купи мені покемона! Мамо, купи мені покемона!..

Пасажирів це починає дратувати. Вони красномовно зиркають на маму, даючи зрозуміти, щоб вона заспокоїла свою дитину. Але та, очевидно, звикла до таких вередувань сина і вдає, що не чує його.

Малюк, зауваживши це, раптом змінює платівку й сердито говорить:

— Мамо, якщо ти не купиш мені покемона, скажу татові, що ти сьогодні спала з дядьком Вітьком!

Ця заява викликала вибуховий ефект. Мама під прискіпливими поглядами пасажирів, з яких дрімоту наче вітром здуло, почервоніла й не знала, куди себе подіти. На першій же зупинці вона схопила сина, котрий продовжував канючити «Мамо, купи покемона», й вискочила із маршрутки.

На її місце зайшла інша жінка з хлопчиком такого ж віку. Він чув, про що, виходячи із маршрутки, малюк просив свою маму. Тому й собі вирішив поцікавитися:

— Мамо, а мені ти купиш покемона?

Жінка ще не встигла відреагувати на прохання дитини, як водій, повернувшись, голосно попередив її:

— Мамочко, обов'язково пообіцяйте синові, що купите йому того покемона. Бо вам же гірше буде!

Салон вибухнув реготом. І тільки двоє новоприбулих пасажирів — мама з сином — не зрозуміли, чому дивна порада водія викликала таку бурхливу реакцію...

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

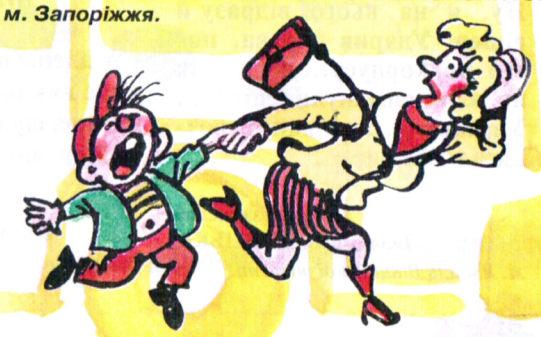

Народні усмішки

ЗАСПОКОЇВ

Двоє рибалок зав'язли у глибокому болоті.

— Жах! — вигукує один. — Тут сила таких великих комарів! Ще малярію підхопимо!

— Нічого страшного! — каже другий. — До вечора ми вже утопимося.

ВИБІР

Учителька питає Миколу:

— Ким ти будеш, коли виростеш?

— Щонайперше — лікарем, як то хоче мама; потім піаністом, як хоче тато; після того пілотом, бо так хоче дідусь, і нарешті — футболістом, щоб і собі приємність зробити.

СКІЛЬКИ

Розмова між рибалками:

— Скільки штук учора зловив? — питає один.

— Три. А ти?

— Менше.

— Дві?

— Менше.

— Одну?

— Ще менше.

Почув і записав
Назар МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

ДЗВІНОК

— Алло! Це квартира Петренків?

— Братан! — пошепки відповідає чоловік. — Ну звідкіля ми знаємо? Ми сюди тільки що залізли...

СПОГАД

Боксер згадує про поєдинок із Володимиром Кличком:

—Вийшли ми на ринг. Ну, я на нього відразу й попер. Ударив справа, потім по корпусу... І тут, як на зло, вимкнули світло... Увімкнули... тільки у роздягальні...

Почула і записала
Інна КОЛОДНИЦЬКА.

м. Ямпіль Вінницької області.

НУ Й АПЕТИТ

— У Івана завжди такий апетит!

— Багато їсть?

— Не те слово! Каже, що майже щотижня доводиться вкручувати нову лампочку в холодильнику.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Чоловік на мить відриває погляд від телевізора:

— Ти щось сказала мені, люба?

— Так, любий, але то було вчора.

Почув і записав
Олег ПАНОВИЧ.

м. Бережани Тернопільської області.

ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ

— Що таке прожитковий мінімум?

— Це науково обгрунтований розрахунок того, що треба народу, аби добре жилося владі.

ТИХЕ МІСЦЕ

Чоловік вирішив купити будиночок в селі під дачу.

— А тут тихе місце? — запитує у молодика, котрий продає батьківське обійстя.

— Тихе! Дуже тихе! — заспокоює той покупця. — Уявляєте, цього року тут пограбували п'ять хат, побили трьох городян — і ніхто нічого не чув.

Почув і записав
Володимир КУЛИШ.

м. Запоріжжя.

ДЛЯ ПОЛІПШЕННЯ НАСТРОЮ

Маленька хитринка: якщо у вас викликає незадоволення ваша зарплата, — віддавайте її дружині.

Почула і записала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

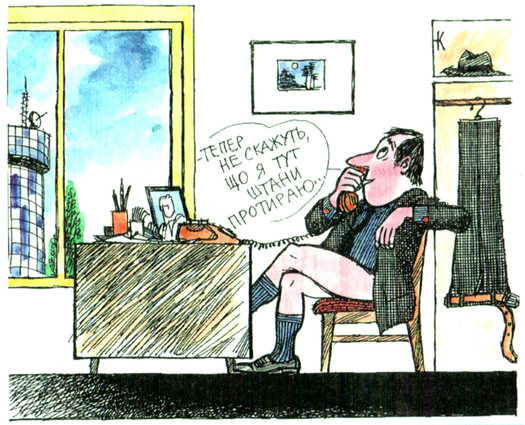

Володимир СОЛОМАЩЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

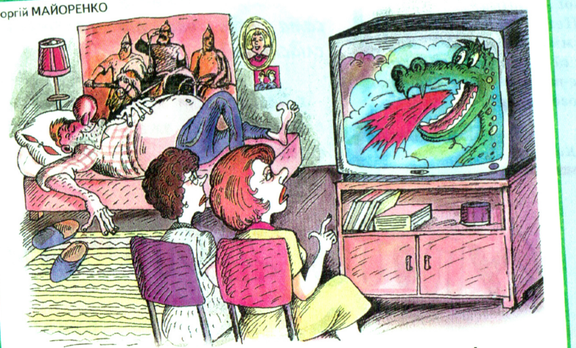

— Теж мені, дивина! От якби мій Микола дихнув!..

Валерій МОГИЛЬНИЙ

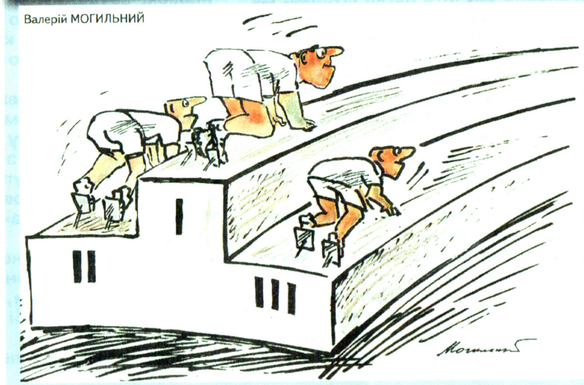

Вінегрет із перцем

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Казав Баран, що Вовка покарають за те, що Зайця з'їв.

— Е-е, відпустив його Ведмідь — Вовк його задобрив. Тим же Бараном...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— З кожною чаркою я тверезішаю!
— От ти і поведеш машину.

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

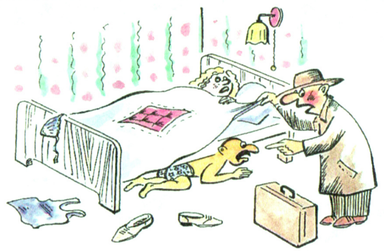

— Ти хто?
— Майор Мельниченко!

Анатолій ГАЙНО

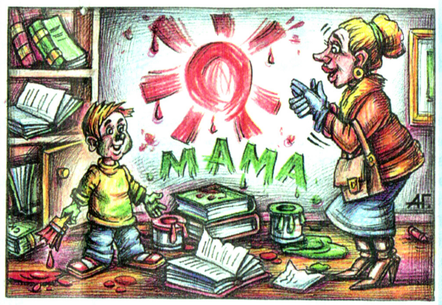

— Моє ти сонечко!!!

Іван САВЛЮК

Олег СМАЛЬ

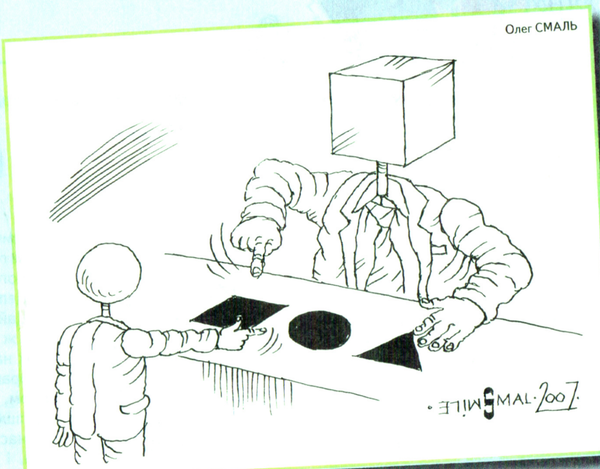

Георгій МАЙОРЕНКО

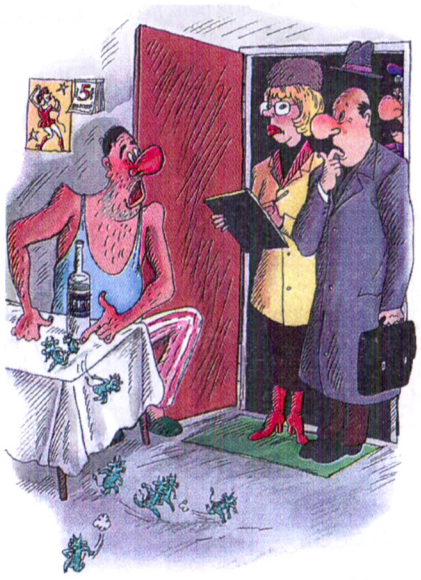

— Вимагаю розділити мій борг за комунальні послуги на всіх мешканців квартири.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Дивіться на життя веселіше! Ви ж сім років не будете за квартиру платити.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Відсутність власних думок привела його в табір однодумців..

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

Нашого давнього автора, лауреата літературних премій імені М. Коцюбинського, імені В. Сосюри, імені С. Руданського, імені С. Олійника, журналу «Перець», міжнародної премії за сатиру і гумор (Філадельфія, США) Анатолія БОРТНЯКА з достославним 70-літтям!

ТАРАСОВА ГОРА

Така пітьма, що ніби й нас немає.
Лиш на горі, по груди в бузині,
стоїть Тарас. Нічого не питає.
Він бачить сам всі згарища сумні.
Не заглушили муштра й каземати
його пророцтв. І, сивий, наче міф,
тепер мовчить. А що йому казати?
Здається, все сказав, що тільки міг.
Його слова наш гордий дух місили,
підводячи з багнюки і трави.
Він те пророк, що понад людські сили.
Що світ увесь почув. Але не ви.
Бо що він вам — із поглядом упертим?
Коли такий солодкий цей бедлам...
А він же мовив і живим, і мертвим,
й, ненародженно-виродженим, вам.
О, ви віночки кладете до дати!
Ще й суржиком вшануєте на мить.
Стоїть Шевченко. Нічого додати.
Усе сказав же. Дивиться й мовчить.
Він бачить: дух наш нидіє пропащо.
З гори своєї — з розпачу того
не скаже анічого вже. Хіба що
сам Бог промовить голосом його.

СОРОМНО

ГУМОРЕСКА

Якось пізно увечері біля міського парку я почув голос:

— Допоможіть-но, чоловіче! Треба розквитатися з цим лантухом!

Я придивився і кажу:

— Який же це лантух? Це ж міський депутат! Забувся, як його прізвище...

— Депутат, депутат! — підтвердив захеканий чолов'яга, продовжуючи штурхати свою жертву під боки.

Я пригадав цього «слугу народу». Пригадав його медові обіцянки перед виборами і подальші його вчинки і діла.

— Дозвольте-но,— мовив,— і я душу відведу.

Не встиг я двічі чи тричі копнути обіцяльника, як із-за кущів долинув голос:

— Кого б'єте?

— Депутата!

— Дайте і нам!

Тої ж миті прийшло двоє і також накинулися на народного обранця. Напевне, міським парком, незважаючи на пізній час, пішов розголос. Бо скоро біля нас зібралася чималенька юрба. І всі забажали хоч раз штурхонути депутата. Товстий дядько шипів: «Ну, я цьому віддячу від усього серця!» Якась парочка, зайнявши чергу, штурхала депутата поперемінно, причому молодиця весь час відтягувала коханого, примовляючи: «Вадику! Вадику! Дозволь і мені дати йому ляпаса!..»

Невдовзі хтось тривожно повідомив:

— А там, на розі, міліціонер стоїть!

Тоді той, що упіймав нашу жертву першим і назвав її лантухом, відповів:

— Та міліціонер уже віддав йому своє. Тепер вартує, щоб нам ніхто не заважав...

КОМЕНТАР ДО ПІСНІ

Їхали козаки із Дону додому,
Підманули Галю, забрали з собою
І т. д.

Така весела пісня, що й казати,
аж хор увесь підстрибує, ади! —
про те, як з Дону їхали козаки
кудись додому. От лише — куди?
Куди вони та до якого дому,
подібно до загарбницьких нашесть,
везли насильство, п'яний дух содому,
а не козацьку волю, славу, честь?
Співацтво шкірить зуби:
«Ой ти, Галю...»
Вона ж кричить, припнута до сосни.
Хто нам цю пісню з чорною мораллю
підкинув, як гадюку під тини?
Безрідні Йвани, а чи зайди — хтозна.
Таж і тепер, під спраглу ненасить,
горить натхненно у застіллі сосна,
з рябінушкой впереміж палахтить.
Волає Галя. Вже й за небокраєм
почув би хтось, примчав на поміч їй.
А ми не чуєм — радісно «пахаєм»
(як в пісні цій співається брудній).
Засліплено витьохкуємо, заки
не зблисне нам з похмільної пітьми,
що козаки́ ми все ж, а не коза́ки,
нащадки духу лицарського ми.
В собі гасімо німоту розтлінну,
облишмо невибагливі пісні,—
аби не проспівати Україну,
розіп'яту, мов Галя на сосні.

ЗАКЛИК НА КНИЗІ

Павло Загребельний, «Брухт».

Спинімо ту орду, оту ораву,
тих мародерів, гендлярів, заброд,
що за брудний метал здають державу
й, отруту видихаючи іржаву,
на переплав збувають наш народ.

Сплавляють, ніби залізяччя, гади
усе підряд, уроздріб й загалом.
Пильнуймо, українці, Бога ради,
щоб наших душ останні барикади
не розібрали на металолом!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Беріть його в свою команду. Сам бачив, як він влучно б'є по вікнах.

ЯКЩО

...ваш собака приносить до хати в зубах свіжі газети, це ще не значить, що ви їх передплатили.

Микола КАЩУК.
м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

—Дівчата! Мій чоловік сюди не навідувся?

ІРОНІЗМИ

◆ ***Хто рано встає, той сидить в громадському транспорті.***

◆ ***Вір в добро, але перевіряй свою віру.***

◆ ***Сійте розумне, добре, вічне — пшеницю, гречку, моркву.***

◆ ***Скромність прикрашає людину, але погано одягає і годує.***

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.
м. Київ.

◆ ***Мемуари — казки про себе.***

◆ ***Більшість чоловіків плаче лише від цибулі.***

Галина КАМЕНСЬКИХ.
м. Полтава.

◆ ***Плітки летять попереду слави.***

◆ ***Щоб тобі кланялись артисти, будь глядачем.***

◆ ***Подарунок — це хабар від чистого серця.***

◆ ***Кожен з дачників міг би стати вченим агрономом.***

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

Міського депутата товкли всі, хто проходив парком. Дехто займав чергу двічі. Ніхто не запитував, чи лівий, чи правий, чи центрист. Міський депутат — і цим усе сказано!

А збоку, я помітив самотньо стояла якась бабуся. Вона раз-по-раз поривалася до метушливої юрби, але дужі дядьки та молодь її щоразу відтиснювали назад. Що вона думала у цей пізній час? Напевне, серце її розривалося від такого видива. Мені навіть здалося, що в слабкому світлі ліхтаря на очах у бабусі зблиснули сльози. Я підійшов до неї:

— Вам допомогти?

Вона зраділа. Запитала:

— Синку, там товчуть депутата?

— Авжеж! — відповів я трохи знічено.

— Якби ж ти допоміг мені доступитися. Може, на старості літ і я своїм костуром...

Я спробував підвести стареньку ближче. Та де там! З'являлися якісь нові й нові суб'єкти. Поприбігали водії тролейбусів та маршруток, мешканці навколишніх будинків, бомжі. А молодь! Хіба ви не знаєте нашої молоді? Їй тільки дай волю. Так і недоступилася старенька до тіла депутата.

Наступного дня про подію в міському парку, схоже, забули. Бо скільки таких подій у нашому нестандартному житті. Лише одна бульварна газетка помістила в розділі «Чутки» замітку, що нібито десь хтось бачив, що начебто в парку відлупцювали одного міського депутата. А хто і за віщо його віддухопелив, газета так і не написала.

Минуло трохи часу і мене тепер мучить сором... За отой вечірній інцидент. Ну чому, чому ми такі злі, незворушні, егоїстичні?!.

Хіба не можна було поступитися немічній бабусі, аби й вона штурхонула своїм костуром отого обранця?! Може, то була б її найбільша втіха на старості літ...

Іван КИДРУК.
м. Рівне.

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Той, хто правильно розшифрує **РЕБУС**, прочитає естонське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

НІСЕНІТНИЦЯ

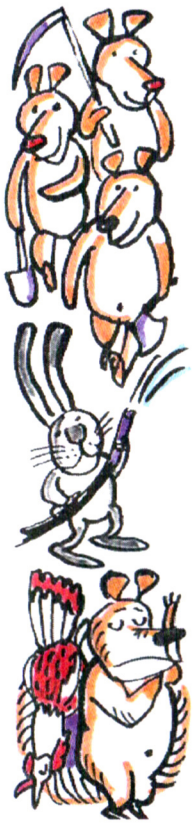

Три Ведмеді вухаті
Пішли сіно копати,
І картоплю косити,
І вирубувать жито.
Три Індики пихаті
Залишились при хаті,
Щоб підлогу зварити
І борщі перемити.
Три Зайці волохаті
При дорозі горбатій
Поливали будинки
Й будували ялинки.
Три Ведмеді вухаті,
Три Зайці волохаті
Повернулись до хати,
Де Індики пихаті
Разом їли підлогу,
Замітали дорогу,
Постелили цибулю
І в гніздечках поснули.

ЛИСИЧЧИНІ ДРУЗІ

(Лічилка)

У ліску коло самої річки
Захворіла руденька Лисичка.
Мусить вдома сидіти ОДНА
І сумує вона край вікна.
Та в рудої є вірнії друзі —
Не дозволять пропасти у тузі.
Ось до хатки Вовчисько забіг,
ДВІ ромашки поклав на поріг.
ТРИ Зайці до лисички прийшли,
ТРИ морквиночки їй подали.
А маленькі налякані Мишки
Принесли їй ЧОТИРИ горішки.
Меду бочечок П'ЯТЬ
(Ледве зміг сам піднять)
Їй Ведмедик веселий приніс
І побіг, задоволений, в ліс.
ШІСТЬ метеликів білих
На легесеньких крилах
Дарували Лисичці красу.
СІМ малих Ластів'яток
ВІСІМ житніх зерняток
У хатинку руденькій несуть.
А дві Білки-сестрички

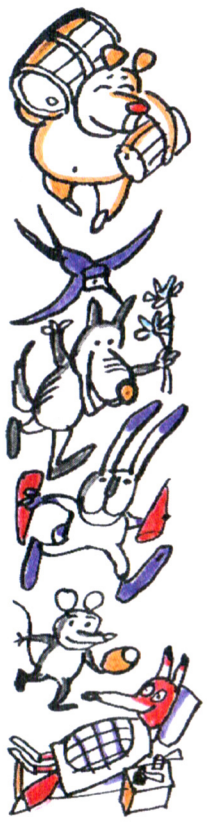

Для подружки-Лисички
Цілий кошик грибочків знайши.
Порахуємо, скільки?
ДЕВ'ЯТЬ — в першої Білки,
ДЕСЯТЬ — в другої Білки —
Буде Лисоньці супчик смачний.

У ліску біля самої річки
Не сумує руденька Лисичка,
І хвороба швиденько мина.
Подарунків багато!
В Лиски сонячне свято.
Усміхається друзям вона.

ЛЕТЮЧА КВІТКА

Метелик на стеблинку сів —
І вже незрозуміло:
Чи то метелик там сидить,
Чи, може, квітка біла.
Бо крильця — білі пелюстки,
А в квітки — білі крила.
Зацвів метелик у траві,
А квітка — полетіла.

Надія КИР'ЯН.

с. Гореничі
Київської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

Голова

Учитель, пояснюючи форму Землі, каже, що вона кругла, як голова.

На другий день запитує двієчника:

— Ну, то яка Земля?

Той мовчить, не знає.

Учитель запитує ще раз і показує на свою голову:

— Ну, то яка Земля?

— Лиса і в окулярах! — відповідає учень.

Треба швидко

Ромчик вдався навдивовижу працьовитий — майструє, доглядає курей, індичат. Не сидить жодної хвилинки. І ось — перший клас. На другий день навчання Ромчик щосили тягне руку, але вчителька питає інших. Ті відповідають неправильно.

Врешті Ромчик не витримує:

— Маріє Іванівно, спитайте мене — я вам усе швиденько розкажу та й підемо додому, — у мене там купа роботи! Та й у вас ще не сапано...

Заспокоїв

— Тату, ти збираєшся на риболовлю? — питається синок.

— Збираюся. А що сталося?

— Та якраз на суботу вчителька призначила батьківські збори.

— І як же бути? Мама ж на роботі... — занепокоївся батько.

— Та не хвилюйся, тату, весь удар я візьму на себе...

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

МІНІ-УСМІШКИ

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

— А ти де працюєш?
— В тролейбусному депо.
— Ким?
— Як «ким»?! Зайцем!

ПОГОРІЛЬЦІ

— А як ваша дочка вийшла за Миколу?
— Та-а, заходив усе, та й заходив «на вогник»...
— Він що, пожежником працює?
— Ага, тепер вже чухається: «Погорів!».

НЕ ТРЕБА БУЛО

— Мамо, а як я з'явився на світ?
— Тебе лелека приніс, Петрику.
— А Оля?
— У капусті знайшли.
— Не треба було пускати цапа в город.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

СБУ

Зустрілися давні приятелі, розговорилися.
— Де ти працюєш? — питає Дмитро.
— В СБУ,— випнув груди Павло.
— Ого! І як ти туди проліз?
— Запросто. Якраз було вакантне місце у Старовижівському будівельному управлінні.

БРЕХУН

— Відучора цукор подешевшав,— ділиться новиною Максим Семенові.
— Хто тобі сказав?
— Микола Чухонь.
— Брехун він.
— Чому так вважаєш?
— Бо хто такий Микола?
— Ну, цей, що завжди на зайців ходить.
— Отож-бо. А від мисливця ніколи правди не почуєш.

ДОПІКАЄ

— Де була, Катерино? — питає Ганна.
— У поліклініці.
— Захворіла? На що?
— Та на мені живого місця немає. І тиск високий, і ноги болять — отак все радіація допікає.
— А таки-так. Оно мій Степан через ту радіацію без сто грам і їсти нічого не може.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Викапаний тато.

Данило КУЗНЄЦОВ

Микола КАПУСТА

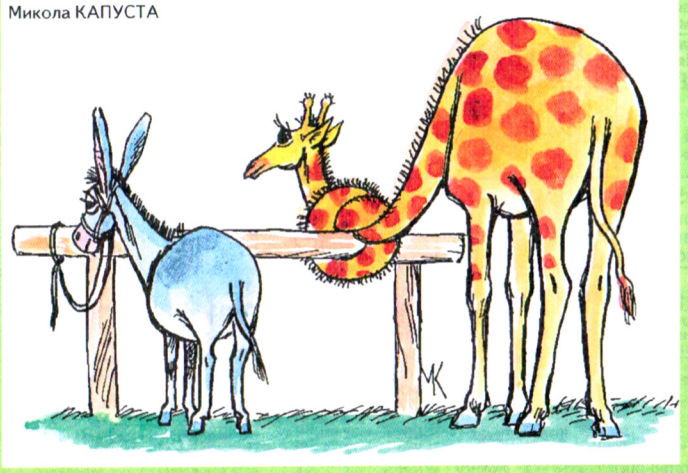

Василь ФЛЬОРКО

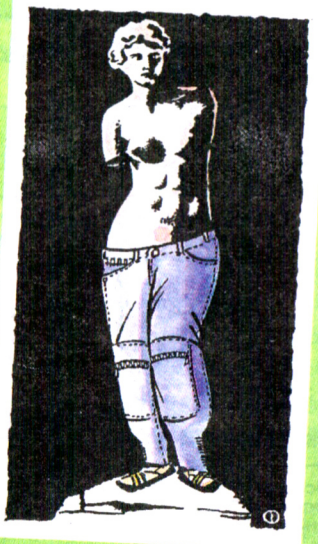

Ольга ЯРОВА

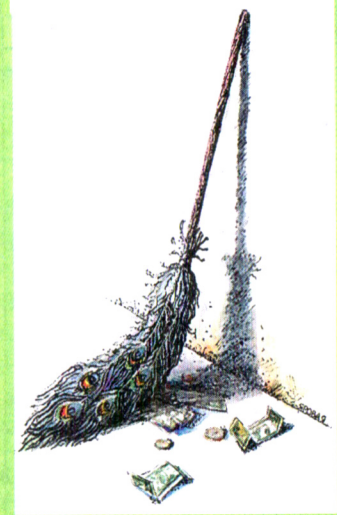

Ольга ЯРОВА

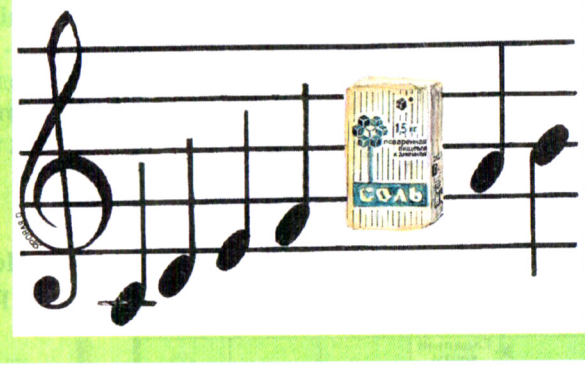

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Українську мову в усьому світі визнають, як одну з наймелодійніших і найчарівніших, а наші поети ще називають її барвінковою і калиновою. Але не всі. Дехто заявляє: що ж то за мова, що ж то за література без... матюків? Мовляв, я учора чув, як дядько Євген, повертаючись із пивбару, таке горлопанив, таке горлопанив... Деякі наші телеканали замість грубої лайки вмикають сигнал «пі-пі». А літератори не соромляться. «Якщо текст із матюками,— кажуть,— то це ближче до життя». Та й депутати не дуже добирають слова, коли треба охарактеризувати колегу з «ворожої» фракції. Тож художник Василь Фльорко і намалював «мовне дерево», на якому зеленіє тільки гілка з написом «ненормативна лексика» («Перець» № 2).

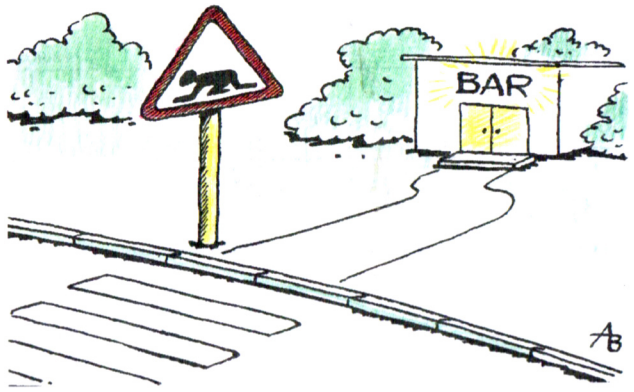

Найбільше балів члени журі виставили таким підписам: ***«Ой да розвивайся, ой да сухий дубе, а ми тебе підчикрижем і скажем... що любим»*** **(Микола ЯРКОВИЙ, с. Гришківка Золотоніського району Черкаської області);** ***«Знову ми наламали, хлопці, дров»*** **(Федір БУКОВЕЦЬ, смт Верховина Івано-Франківської області)** та ***«А чи зів'є на тій гілці соловейко гніздо?»*** **(Василь БИШКІЦЬ, м. Лебедин на Сумщині).**

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

На переможців чекають призи.

«Купуйте щось у нас, тому що в іншому місці вас обдурять ще більше».

(З об'яви в магазині).

Надіслав Віктор ПИЖОВ.
м. Львів.

«При аварійній роботі з електрикою спеціаліст повинен бути в гумових рукавицях в надії на успіх».

(З інструкції).

Страшне перо не в гусака...

«Возьму на кватиру студентов обоего пола».

«Продам сарай, кури і півня в хорошому стані».

Магазин закрито на інтервенцію».

(Із оголошень).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

«Курити заборонено! Вибухонебезпечна концентрація перегару».

(Адміністрація бару «Раки».)

Надіслав Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

СКАНВОРД

Весняний місяць
Частина віконної рами
Соловʼїний ....
Огорожа
Юрист
Антипод підйому
Сварки
Комаха з багатьма ногами
шоу
Безвідповідальна, але прибуткова посада
Пивбар в Англії
Французька співачка Патриція ....
Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ
Органічна азотна сполука
Складова потягу
Сторона світу
Рана, пошкодження
Зачіска панка
Дія в театрі
Санта ....
Частина сокири
Позика
Осел
Протистояння, протидія
Сезон
Послідовник марксизму
Літак Лавочкіна
КУМЕ, НЕ БІЙСЯ! ВИХОДЬ — ТОБІ МОЖНА...
Володимир АДАМОВИЧ
Літера грецького алфавіту
Зимовий транспорт
Американський космонавт
Ріка в Росії
Вигук корови
Співзвучність рядків віршів
Звуки грози
Залізничний сигнальний стовп
Освіжаючий напій
Жюль Верн
Муз. духовий інструмент
Іван САВЛЮК
-М'ЯСО!!!
Гадальні карти
Звернення до англійця
Затичка пляшки
Міра площі
Марка літака
Спортивний клуб
Німецький фізик
Гроші Лаосу
Карикатурист "Перця"
Або .... або пропав
Нота
Автор трилогії "Хмельницький"
Непарнокопитна тварина з хоботом
Хазяїн
Ім'я сатирика Олійника
Острів у Карському морі
Місце тренування велосипедистів

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «УСМІШКИ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» №3

По горизонталі: 2. Волосся. 4. Пес. 8. Жінка. 9. Секретарка. 10. Апетит. 17. Літак. 18. Окуляри.

По вертикалі: 1. Кошмари. 3. Сліди. 5. Статистика. 6. Сам. 7. Бритва. 11. Вибір. 14. Номер. 15. Праця.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Чого не хочеш собі, не бажай іншим.

Іноземний гумор

Інтерсмішинки

ПОРЯДОК

До бару заходить чоловік:
— Одне віскі!
— Ми відчиняємо тільки через годину! — розставив руки бармен.
— А можна, я почекаю за отим столиком у кутку?
— Звичайно. А чи не вип'єте чогось, поки ми відчинимося?

НЕ ЩАСТИТЬ

Сильвестр жаліється друзям:
— Мене переслідує страшний кошмар! Щоночі сниться, що лежу сам на розлогому ліжку в готельному номері, раптом двері відчиняються і заходить Клаудія Шифер у самій тільки короткій прозорій нічній сорочці, а знизу гола.
— При чому ж тут кошмар?! — дивуються друзі.
— Та, бачите, Клаудія щоразу зачиняє двері з таким тріском, що я прокидаюся.

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ

Англієць і шотландець їдуть в одному купе. На кожній станції шотландець виходить і, захеканий, повертається перед самим відправленням поїзда.
— Куди це ви усе бігаєте? — врешті поцікавився англієць.
— Та, знаєте, я оце повертаюся од кардіолога. А він сказав, що можу померти у будь-який момент. То беру квиток тільки до наступної станції.

ПРИКМЕТА

По вечері Шерлок Холмс у гардеробній ресторану питає якогось незнайомця:
— Сер, ви, бува, не Шерлок Холмс?
— Ні. Чого б це?
— Елементарно, сер. Ви тільки що одягли його пальто.

БО ВІН...

Сезар застерігає дочку:
— Тобі слід негайно ж порвати із Роже!
— Чого б це?
— Дуже вже він легковажний. Учора позичив мені тисячу франків.

ТО НЕ СТРАШНО!

— О, сер, дуже вибачаюся, що ненароком сіла на ваші окуляри.
— Заспокойтеся, міледі, вони ще й не таке бачили.

Підготував Д. МИТЮК.

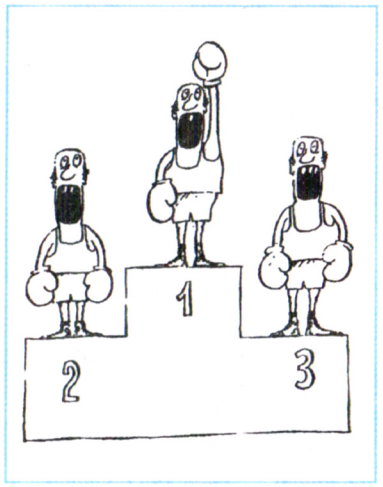

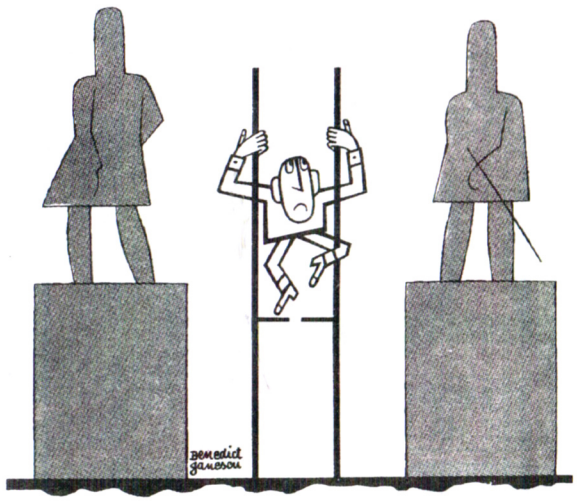

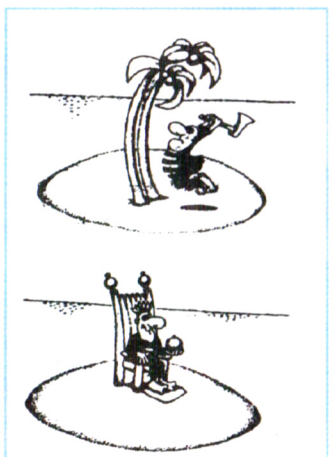

Мірослав ПРЕКОП

СПІЛКИ

Прогулююся вулицею. Розмірковую, куди податися. Я — вільна людина. Люди навкруги — теж вільні. Коли це раптом якийсь індивідуум ухопив мене за рукав і улесливо прошепотів:

— Вступай до Спілки діабетиків!

— Я не діабетик! — вирвав я свій лікоть із його рук і хотів уже зауважити йому щодо манери поведінки, та раптом із другого боку мене знову хтось смикнув, і до мого носа долетів стійкий запах алкоголю:

— Вступай до Спілки демонтажу змонтованого!

— Ні! Навіщо?! — ледве вирвався я від нього. — А, взагалі, що ви робите у цих спілках?

— Бачу, що вас не захищено від усіляких спілок! — знову почув я голос. — А от коли б ви стали членом Спілки опору спілкам...

Це вже було занадто. Я побіг і сховався за рогом будинку. Дивлюся, до мене знову біжать якісь люди. Що робити? І я побіг. Біжу і бачу: мене наздоганяє якась постать. Вона порівнялася зі мною і прошепотіла:

— Відразу видно, що ви наш! Вступайте до Спілки переслідуваних!

— Нізащо! Я — вільна людина! — закричав я і вирішив сховатися у каналізацію.

Тільки підняв кришку люка, як переді мною знову виникла чиясь постать у брудному одязі та прошепотіла:

— Ставай членом Спілки друзів каналізації!

Мені урвався терпець. Я схопив важку кришку каналізаційного люка і гепнув нею свого переслідувача по голові...

І раптом зрозумів: це ж — насильство! «Так не можна! Що ж тепер зі мною буде? Що я накоїв? Що буде з моєю кар'єрою?!» — у розпачі розпитував я себе.

Та раптом переді мною виникла нова постать:

— Не хвилюйтеся, ми вам допоможемо!

— Як? — зрадів я.

— Для цього вам треба стати членом Спілки...

Моє серце зупинилося. Не витримало... Але чого хвилюватися, адже сьогодні нам уже відомо, що життя на тому світі існує. І я полетів на небеса... А там, відразу за хмарами, табличка: «Від усього серця вас вітає Спілка тих, хто не вступив до жодної Спілки!»

Переклад зі словацької.

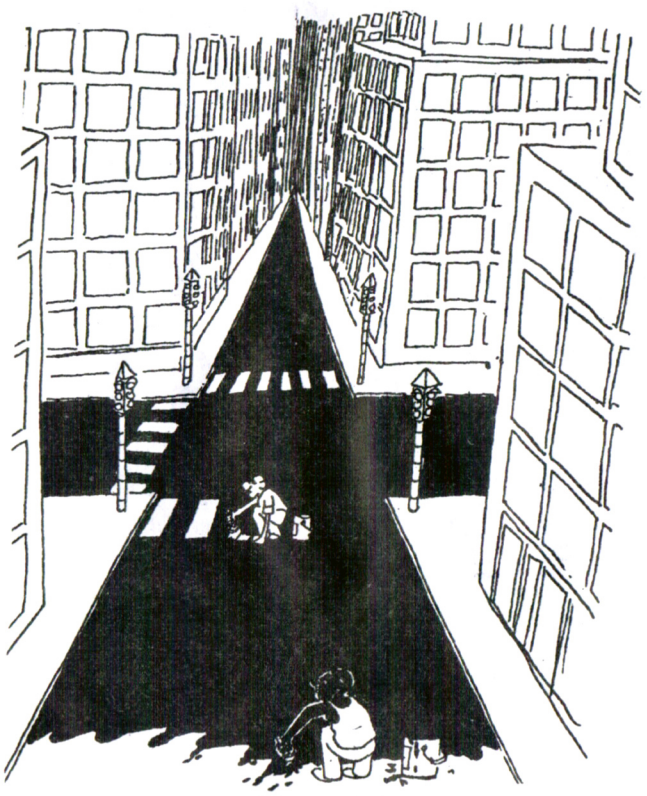

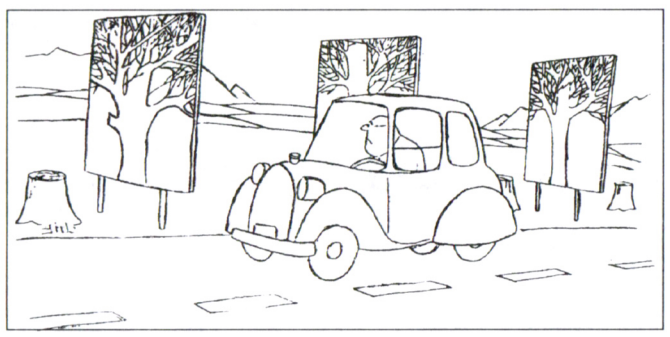

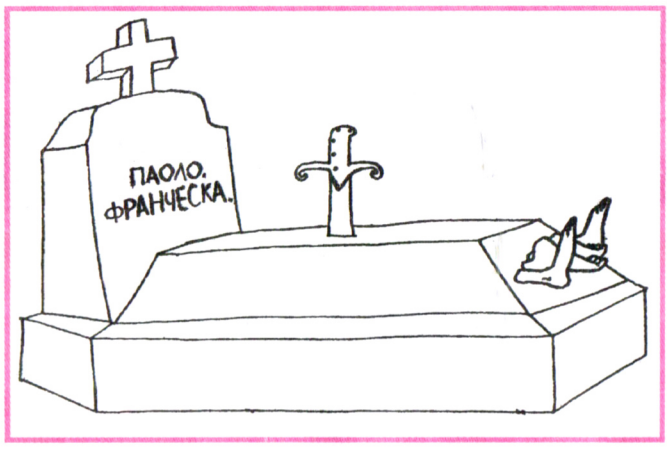

ПЕРЕЦЬ № 4 (1584)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу
«Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 15.04. 2008.
Підписано до друку
21.04.2008.
Формат 70х108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 9870 прим.
Зам. 0110804.
Ціна договірна.
© «Перець» 2008 р.
Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

16 СТОРІНКА

Індекс 74393

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

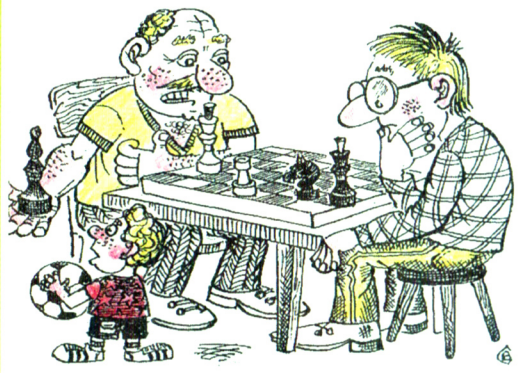

— Тату, хочу в зоопарк, подивитись на слона.
— Так ось він, дивись!..

Сергій ФЕДЬКО

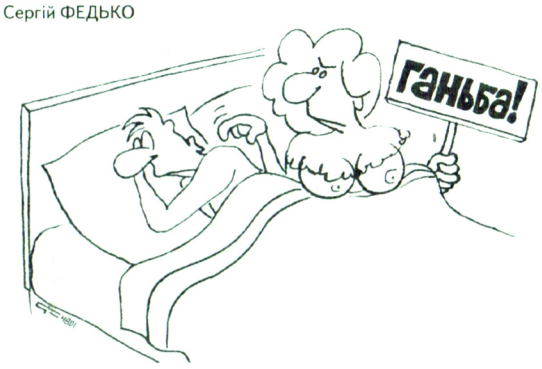

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

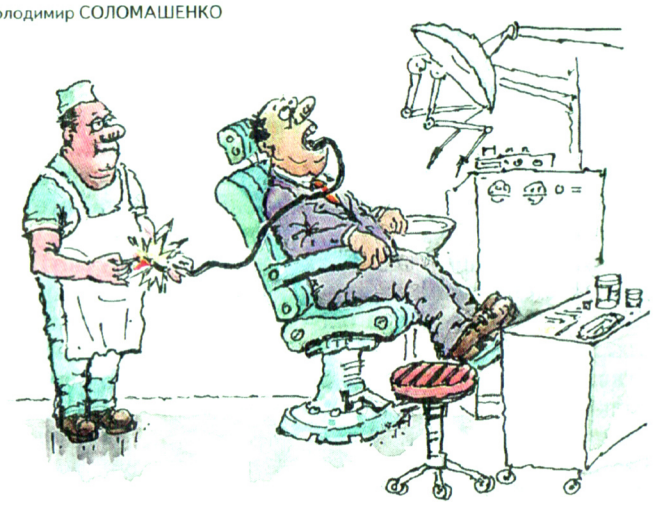

— Не хвилюйтеся! Зараз вирвемо...

Олександр КОСТЕНКО

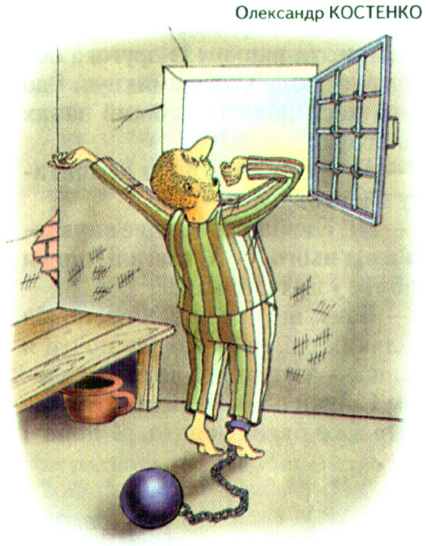

Олег ГУЦОЛ

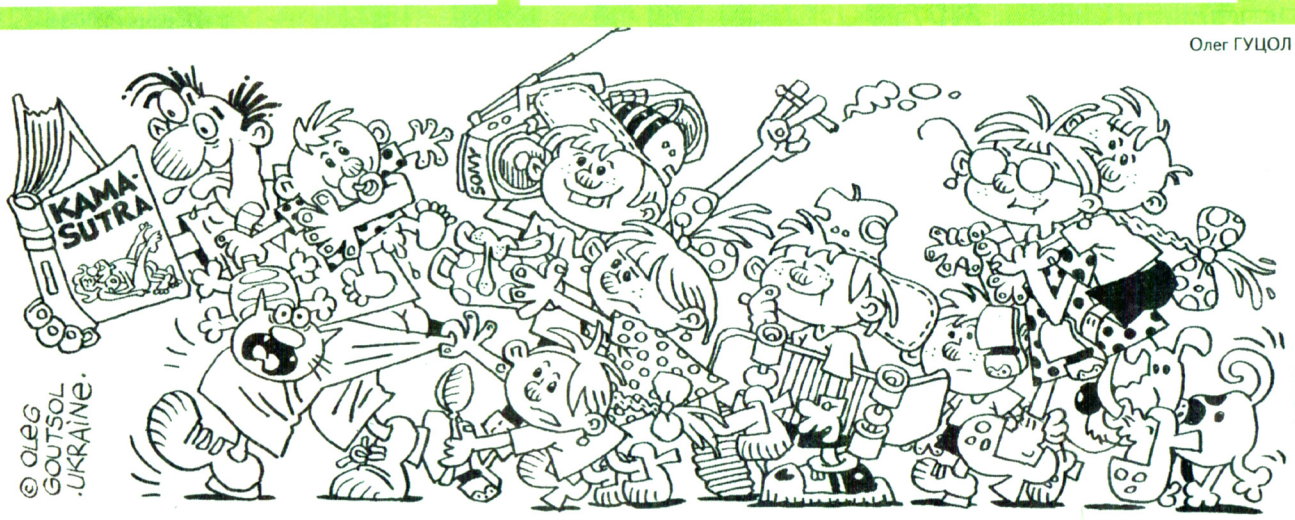

Георгій МАЙОРЕНКО

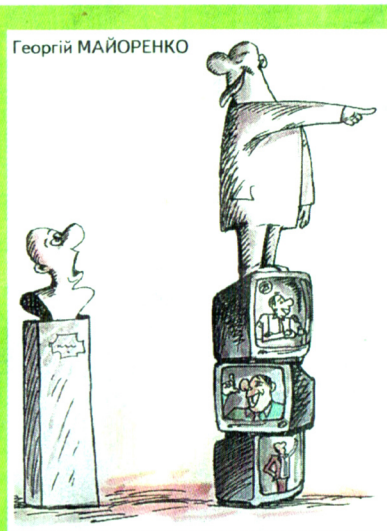

4 820012 960675 04

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!